

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/117/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219202826
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1219202826.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: E. C., nar. XX.XX.XXXX, B. C., nar. XX.XX.XXXX a C. C., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, Bratislava, deti rodičov: matka D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. 1, J., zastúpená Advokátskou kanceláriou Zahradnikova.SK s.r.o., so sídlom Štefanovičova 12, Bratislava, IČO: 50 187 309 a otec W.. C. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. 6, J., o zníženie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 02.12.2019, č.k. 59P/29/2019-126, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 29.01.2020, č.k. 59P/29/2019-135, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. V napadnutom rozsudku, súd prvej inštancie zamietol návrh otca na zníženie výživného na maloletú E. C., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 275 eur na sumu 228 eur mesačne, na maloletého B. C., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 275 eur na sumu 228 eur mesačne a na maloletého C. C., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 220 eur na sumu 184 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2019 (výrok I.). Výrokom II. podľa ust. § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“) deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 62 ods.1,2,4,5, § 75 ods.1, § 78 ods.1,3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“), keď po vykonanom dokazovaní (výsluchom účastníkov konania, výsluchom kolízneho opatrovníka, oboznámení sa s obsahom rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 1.10.2012, č.k. 27P/505/2011-191, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 28.05.2013, č.k. 11CoP/538/12-206, rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 23.11.2017, č.k. 28P/17/2017-247, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 12.03.2019, č.k. 11CoP/228/2018-334, rozhodnutím Sociálnej poisťovne pobočka Žilina zo dňa 09.04.2019, rodnými listami O. a K. C., rodnými listami E., B. a C. C., potvrdením o príjme oboch rodičov, lekárskymi správami, prehľadom výdavkov a príjmov otca, výpisom z Katastra nehnuteľnosti č. XXXX a ďalším obsahom spisového materiálu) zistil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 01.10.2012, č. k. 27P/505/2011-191, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 28.05.2013, č.k. 11CoP/538/12-206, bolo manželstvo rodičov maloletých detí rozvedené, na čas po rozvedení boli maloleté deti C. - E., B. a C. zverené do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok a bol upravený styk otca s maloletými deťmi. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25.09.2013, č. k. 27P/505/2011-238 bola schválená rodičovská dohoda, v zmysle ktorej sa otec

zaviazal prispievať na výživu maloletých detí za obdobie od 17.10.2012 do 14.07.2013 na E. sumou 200 eur a na B. a C. po 170 eur mesačne a od 15.07.2013 na E. a B. po 250 eur mesačne a na C. sumou 200 eur mesačne, vždy do 15-teho dňa v mesiaci, k rukám matky detí. Okresný súd Bratislava II, rozsudkom zo dňa 23.11.2017, č.k. 28P/17/2017-247, zamietol návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti a aj návrh matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti, styk otca s maloletými deťmi E. C., nar. XX.XX.XXXX, B. C., nar. XX.XX.XXXX a C. C., nar. XX.XX.XXXX na žiadosť rodičov neupravil, rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k. 27P/505/2011-191, zo dňa 01.10.2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 11CoP/538/2012-206, zo dňa 28.05.2013, v časti výroku o úprave styku a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Po prejednaní odvolaní oboch rodičov Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, rozsudkom zo dňa 12.03.2019, č.k. 11CoP/228/2018-334, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku, ktorým súd zamietol návrh matky na zvýšenie výživného zmenil tak, že otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej E. zvýšeným výživným zo sumy 250 eur na sumu 275 eur mesačne, na výživu maloleteho B. zvýšeným výživným zo sumy 250 eur mesačne na sumu 275 eur mesačne, na výživu maloleteho C. zvýšeným výživným zo sumy 200 eur mesačne na sumu 220 eur mesačne, vždy do 15-teho dňa v mesiaci k rukám matky, počnúc dňom 22.03.2017. Zročné výživné za obdobie od 22.03.2017 do 28.02.2019 k maloletej E. vo výške 583 eur, k maloleteho B. vo výške 583 eur, k maloleteho C. vo výške 566,40 eur povolil uhradiť na účet matky do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku návrh matky zamietol a zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k. 27P/505/2011-191, zo dňa 01.10.2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 11CoP/538/2012-206, zo dňa 28.05.2013, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 27P/505/2011-238, zo dňa 25.09.2013. V rozhodnutí napokon odvolanie otca odmietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní o návrhu otca na zníženie výživného porovnával okolnosti, ktoré tu boli prítomné v čase vydania posledného rozhodnutia o výživnom a ktoré sa následne zmenili. Vyživovacia povinnosť otca k maloletým deťom bola naposledy upravená v roku 2019 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 12.03.2019, č.k. 11CoP/228/2018-334, ktorý zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II, dňa 23.11.2017, č.k. 28P/17/2017-247 tak, že otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej E. zvýšeným výživným zo sumy 250 eur na sumu 275 eur mesačne, na výživu maloleteho B. zvýšeným výživným zo sumy 250 eur mesačne na sumu 275 eur mesačne a na výživu maloleteho C. zvýšeným výživným zo sumy 200 eur mesačne na sumu 220 eur mesačne. Matka je zamestnaná ako referent zákaznickeho servisu od 22.04.2003 v spoločnosti IN P., s.r.o., s priemerným mesačným čistým príjmom vo výške 1 161,11 eur, býva v domácnosti so svojimi rodičmi a maloletými deťmi a rodičom prispieva sumou 350 eur mesačne za seba a svoje maloleté deti. Jej príjem ako aj majetkové pomery sa od posledného rozhodnutia v podstate nezmenili, žiadnu nehnuteľnosť ani hnuteľnú vec väčšej hodnoty nevlastní, stará sa o svoje tri maloleté deti. Maloletý C. nastúpil na druhý stupeň základnej školy, maloletá E. nastúpila na 5 ročné gymnázium na HO.j ulici a maloletý B. navštevuje športovú triedu na T. ulici. Otec je zamestnaný v spoločnosti D. D. s.r.o. od 15.07.2013 na pozícii Senior Developer s priemernou mesačnou mzdou vo výške 2 922,70 eur netto, žije spolu so svojou manželkou a dvoma maloletými deťmi v 3 izbovom byte v Bratislave, ktorý má v osobnom vlastníctve a ktorý je financovaný cez hypotéku na 28 rokov. Manželka otca maloletých detí (B. C.) bola od 01.04.2019 do 30.11.2019 na materskej dovolenke, táto vlastní 3 izbový byt v Bratislave, financovaný cez hypotéku, ktorý prenajíma. Otec maloletých detí vyčíslil priemerné mesačné príjmy vo výške 3 552 eur (čistý príjem zo zamestnania 2 100 eur, čistý nenárokovateľný príjem zo zamestnania 700 eur, príjem manželky 222,55 eur, prídavky na 2 deti 48,68 eur, príjem z prenájmu bytu manželky 500 eur) a priemerné mesačné výdavky vo výške 2 425 eur (výživné na E., B. a C. 770 eur, výživné na K. a O. 328,68 eur, splátka pôžičky 27,31 eur, splátky hypotéky 1 004,09 eur, náklady spojené s užívaním bytu 234,81 eur, cestovné 60 eur).

4. Porovnávajúc pomery oboch rodičov v čase posledného rozhodovania o výživnom so súčasnými pomermi súd prvej inštancie konštatoval, že na strane otca nedošlo k takej podstatnej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala navrhované zníženie vyživovacej povinnosti na maloleté deti. Otec v konaní argumentoval narodením syna O., zvýšenými výdavkami na maloletú K., ktorá má už tri roky a jej zdravotnými problémami ako aj zavedením v škole obedov zadarmo, či prepočtom podľa tabuliek odporúčaným na výpočet výživného (20 % až 30 % z príjmu povinného rodiča). Podľa výpočtov otca výška výživného na všetky maloleté deti u neho predstavuje 31,1 % z čistého príjmu, čo je o 1,1 % vyššie ako uvádza tabuľka pre výpočet výživného. Jeho súčasný príjem zo zamestnania sa oproti roku 2017 výrazne nezmenil a po odpočítaní výživného a všetkých výdavkov mu pre neho a manželku ostáva

cca 1 126 eur. Skutočnosť, že si otec založil novú rodinu a narodili sa mu ďalšie dve maloleté deti nemôže byť v neprospech jeho detí z prvého manželstva. Otec splodením ďalšieho dieťaťa (v poradí už piateho) musel uvažovať nad tým, že už má štyri vyživovacie povinnosti (tri maloleté deti z prvého manželstva a jedno maloleté dieťa zo súčasného manželstva), a teda či je schopný sa riadne postarať aj o ďalšie dieťa. Podľa názoru súdu prvej inštancie je otec povinný zabezpečovať vyživovaciu povinnosť v maximálne možnom rozsahu a narodenie ďalšieho dieťaťa nie je dôvodom, aby sa automaticky znížilo výživné k predchádzajúcim deťom. Na strane matky maloletých detí nedošlo k žiadnej zmene pomerov, jej príjem a majetkové pomery sú nezmenené. Zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté deti E., B. a C., pričom otec prispieva na ich výživu výhradne platbou mesačného výživného v súdom určenej výške a s maloletými deťmi sa nekontaktuje, nestretáva, neprispieva ničím nad rámec výživného, ani kúpou darčiekov na sviatky. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že od posledného rozhodnutia súdu došlo k zvýšeniu nákladov na maloleté deti E., B. a C., z ktorých vychádzal súd v predchádzajúcom konaní (sp. zn. 28P/17/2017) pri určovaní výživného. Matka v predchádzajúcom konaní vyčíslila priemerné výdavky na maloletú E. vo výške 688 eur mesačne, na maloletého B. vo výške 531 eur mesačne a maloletého C. vo výške 524,12 eur, ktoré predstavovali pravidelné náklady ako stravu v škole, oblečenie, obuv, náklady na bývanie, školské potreby, cestovné, výdavky na lieky a iné osobitné výdavky. V súčasnej dobe maloletý C. nastúpil na druhý stupeň základnej školy, maloletá E. nastúpila na 5 ročné gymnázium na Y. ulici a maloletý B. navštevuje športovú triedu na T. ulici. Zvýšené výdavky na maloleté deti súvisia aj s ich zhoršeným zdravotným stavom. Maloletá E. nosí okuliare a zubný strojček, obaja chlapci navštevujú logopédov, majú dyslexiu, dysgrafiю, maloletému B. diagnostikovali problémy so štítnou žľazou, má atopický ekzém a dlhodobý problém s kolenami, maloletej E. bola diagnostikovaná astma strednej formy a berie špeciálne lieky. Maloletý C. mal problémy s pätami a musel absolvovať dlhodobú liečbu ako magnetoterapiu, vodoliečbu a podobne. Súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že s fyzickým vekom dieťaťa sú spojené vyššie výdavky osobnej potreby, ako náklady na stravu, ošatenie, trávenie voľného času, školské učebnice nevyhnuté pre štúdium a pod.. Príjem otca v sume 2 923 eur mal za dostatočný na to, aby mohol z neho platiť na každé svoje dieťa z predchádzajúceho manželstva výživné určené súdom v predchádzajúcom konaní a mohol si zároveň zabezpečiť aj svoje osobné potreby. Dôvody, ktoré uvádzal ako relevantné na zníženie vyživovacej povinnosti neakceptoval, obedy zadarmo v školách nepredstavujú zásadnú výraznú zmenu vo výdavkoch na maloleté deti a taktiež ani narodenie ďalšieho dieťaťa nie je dôvodom na úpravu výživného v neprospech maloletých detí z predchádzajúceho vzťahu. Taktiež žiaden právny predpis v Slovenskej republike neupravuje tabuľkovo aké percento z príjmu má predstavovať výživné na maloleté deti, ak aj nejaké tabuľky niekde existujú, majú čisto odporúčací charakter s tým, že každú situáciu je potrebné posudzovať individuálne. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za preukázané, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na zníženie výživného a návrh otca zamietol.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletých detí namietajúc, že súd prvej inštancie svojim postupom počas konania a pri odôvodnení rozhodnutia porušil princíp právnej istoty na strane otca, keď nevzal v úvahu ním predložené dôkazy. V časti IV. podania zo dňa 31.05.2019 a aj ústne na pojednávaní poukázal na zaužívanú súdnu prax (podporenú rozhodnutiami Krajského súdu v Trnave z rokov 2012 až 2018), že výživné hradené povinným rodičom na všetky deti spolu, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20% až 30% z jeho čistého príjmu. V označených konaniach, kde sa stanovovala výška výživného na deti sa riešili rôznorodé životné situácie a pomery, vždy však bol dodržaný princíp 20% až 30% z čistého príjmu povinného rodiča, čím je v praxi aplikované ustanovenie § 62 ods.2 Zákona o rodine (dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodiča). Doloženým prehľadom s príspevkami na výživu všetkých detí otca vyplýva, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol čistý mesačný príjem otca postihnutý povinnosťou platiť výživné vo výške celkom 31,1 %, čo prekračuje oprávnenie dieťaťa definované v § 62 ods.2 Zákona o rodine (E. 30,22 %, B. 30,22 %, C. 24,18 %, K. 10,99 %, O. 4,44 %). V jeho prípade je nepomer v prerozdelení finančných prostriedkov pre deti z prvého a druhého manželstva (deti z prvého manželstva sú značne zvýhodnené pred deťmi z druhého manželstva, ktoré sú tým de facto diskriminované). Na pojednávaní dňa 02.12.2019 vyslovil požiadavku, aby sa celková výška jeho príspevku na deti znížila na 24 % z jeho čistého príjmu, aby sa v budúcnosti dalo výživné postupne zvyšovať pre všetky deti podľa potreby a spravodlivo. Cieľom jeho návrhu je korekcia súčasného stavu, ktorý prekračuje limity stanovené ustálenou rozhodovacou praxou. Po pribudnutí novej vyživovacej povinnosti vždy žiadal o zníženie výživného, keďže jeho celkové výživné vždy rástlo a táto skutočnosť začala byť na úkor detí z druhého manželstva, ktoré majú rovnaké práva ako ich starší nevlastní súrodenci. Konštatáciou týkajúcou sa splodenia ďalšieho dieťaťa (v poradí piateho) súd prvej inštancie v rozhodnutí potláča základné ľudské

práva dané v ústave a vo všeobecnej deklarácii ľudských práv, a to práva na život, právo na zachovanie rodu a ochranu manželstva, rodičovstva a rodiny. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, zo dňa 28.09.2016, sp.zn. 25CoP/54/2016 mal otec za to, že súd prvej inštancie mal v predmetnej veci pri pribudnutí ďalšej vyživovacej povinnosti otca celkovú sumu výživného nanovo prerozdeliť medzi všetky vyživovacie povinnosti otca z prvého aj druhého manželstva.

6. Matka v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť konštatujúc, že otec v odvolaní neuviedol žiadne navrhnuté dôkazy, ktoré súd nevykonal a ktoré bolo potrebné vykonať na zistenie rozhodujúcich skutočností a neuviedol, v čom došiel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam týkajúcim sa zmeny pomerov na strane účastníkov konania a ktorými by rozporoval súdom zistený stav veci. Odvolanie otec v zásade odôvodňuje porušením princípu právnej istoty, kedy konajúci súd nezohľadnil argumentáciu otca, že výživné by malo predstavovať 20% až 30% z príjmu povinného rodiča a v tejto súvislosti poukazuje na interpretáciu súdnych rozhodnutí, v ktorých Krajský súd v Trnave využil tento prepočet. Matka poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 27.01.2015, sp.zn. 11CoP/383/2014 a Krajského súdu Žilina zo dňa 02.02.2015, sp.zn. 9P/188/2011 uviedla, že nie je možné si osvojiť matematický a formalistický prístup otca k určeniu/zníženiu výživného na maloleté deti, najmä pokiaľ má povinný na základe vlastného rozhodnutia viacero vyživovacích povinností. Znížením výživného na maloleté deti by bolo ohrozené uspokojovanie odôvodnených potrieb maloletých detí z prvého manželstva, na ktorých strane naopak došlo k zvýšeniu ich odôvodnených potrieb, najmä v súvislosti s ich zdravotným stavom. S ohľadom na príjem otca, jeho manželky, ich majetkové pomery, prenájom nehnuteľností je zjavné, že určené výživné na maloleté deti z prvého manželstva nejde v žiadnom prípade na úkor maloletých detí z druhého manželstva, keďže úhrada ich odôvodnených potrieb nie je nijako ohrozená výškou výživného určeného na maloleté deti otca z prvého manželstva. Výška výživného otca na maloletú K. a O. nebola určená súdnym rozhodnutím a prerozdelenie výživného uvádzané otcom je čisto jeho subjektívnym prepočtom. Od januára 2020 sa zvýšil príjem manželky otca, nakoľko došlo k zvýšeniu rodičovského príspevku, otcovi v priebehu roka 2019 zomrel otec, čím mohlo dôjsť k zlepšeniu jeho majetkových pomerov prostredníctvom dedenia. Interpretácia odôvodnenia rozhodnutia otcom je chybná, otec si má zabezpečiť svoje finančné záležitosti tak, aby bol spôsobilý poskytovať riadne výživné, a teda zväžiť, či je v jeho možnostiach vznik ďalšej vyživovacej povinnosti. Výživné určené otcovi súdom na maloleté deti nepresiahlo preukázané náklady na maloleté deti a zabezpečovanie vyživovacej povinnosti v maximálnom možnom rozsahu sa vzťahuje na rozsah, ktorý je v jeho možnostiach, schopnostiach, majetkových pomeroch pri zohľadnení ostatných pravidiel pre určovanie výživného. Matka v odvolaní navrhla, aby jej odvolací súd s poukazom na opakované konania iniciované otcom dva mesiace po rozhodnutí odvolacieho súdu v poslednom konaní vo veciach výživného na maloleté deti priznal podľa § 55 C.m.p. nárok na náhradu trov konania.

7. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu otca navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdiť.

8. Otec v písomnom vyjadrení sa k vyjadreniu matky uviedol, že v návrhu ako jeden z dôkazov uviedol zoznam viac ako 10 rozhodnutí súdov v SR, ktoré aplikovali princíp „20% až 30%“, len vďaka ktorému je možné v praxi vykonať ustanovenie zákona o nároku detí na podieľaní sa na životnej úrovni povinného rodiča. Súd prvej inštancie túto ustálenú judikatúru nevzal do úvahy a následne sa neriadil princípom právnej istoty, na ktorý má právo a v rozhodnutí sa nimi vôbec nezaoberal. Predložené rozhodnutia aplikujú v rozhodovacej praxi spoločný princíp, ktorý by sa mal aplikovať na iné konania. Aj po navrhovanom znížení výživného zostane maloletým deťom v domácnosti matky stále o dosť viac, ako u iných detí, ktorých rodičia majú nižšiu životnú úroveň. V označených rozsudkoch má celkovo 16 detí k dispozícii od povinného rodiča spolu v priemere 211 eur, čo je pri priemernom čistom príjme 777 eur 27% z čistého príjmu ich povinného rodiča. Tvrdenie matky, že na deti vynakladá sumu spolu vo výške 1 743 eur mesačne (688 eur na E., 531 eur na B. a 524 eur na C.) sa javí ako vysoko nepravdepodobné, a to s poukazom na výšku jej príjmu (978 eur príjem zo zamestnania, daňový bonus 66,51 eur, príspevky na deti 73,02 eur, výživné od otca 770 eur). S deťmi sa nestretáva z dôvodu, že musel s matkou úplne prerušiť kontakt z dôvodu jej násilného a neprijateľného správania sa voči nemu a jeho rodine. Deti sa snažil kontaktovať (napr. chodil za B. do školy), matka si to však neželala, a aj keď mal v r. 2013 kontakt na E., táto k nemu nechodila v čase, kedy mal na to právo. Keďže matka k trvalému rozvratu vzťahov tiež výrazne prispela, je nespravodlivé všetku vinu za túto situáciu hádzať výlučne na neho. Výživné platí spoľahlivo a vždy načas. Matka vie, že jeho otec nebol majetný, nevladil žiadnu nehnuteľnosť a

žil skromne. Pokiaľ ide o návrh matky na rozhodnutie o trovách konania, jeho návrh nebol šikanóznym a nasledoval po zmene pomerov na jeho strane (narodenie syna O., nar. XX.XX.XXXX).

9. Matka v následnom písomnom vyjadrení sa uviedla, že od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 11CoP/228/2018-334, došlo k zvýšeniu nákladov na maloleté deti (druhý stupeň základnej školy, zhoršenie zdravotného stavu). Styk detí s otcom nie je upravený práve z dôvodu, že otec styk nerealizoval, otec sa nestretáva a ani nijak maloleté deti nekontaktuje. Matka je už štvrtý rok v nepretržitom konaní ohľadom návrhu otca na zníženie výživného, pričom popri každodennej osobnej starostlivosti o deti a zvýšenej časovej náročnosti na „voľný čas“ matky s ohľadom na zdravotné problémy detí a problémy s učením, je pre ňu nevyhnutné nechať sa v tomto konaní zastúpiť.

10. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 65 a § 66 C.m.p., keď nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania otca.

11. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Ako prvoradé odvolací súd konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

13. Podľa § 387 ods.2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa rozsudku prvoinstančného súdu, ktorým zamietol návrh otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti na maloletú E. C., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 275 eur na sumu 228 eur mesačne, na maloletého B. C., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 275 eur na sumu 228 eur mesačne a na maloletého C. C., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 220 eur na sumu 184 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2019 a v rozhodnutí deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, v ktorom dostatočne a podrobne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o návrhu otca podstatný význam, ktoré odvolateľ zopakoval v podanom odvolaní a nárok aj správne právne posúdil (§ 387 ods.2 C.s.p.). V záujme doplnenia dôvodov a vypořádania sa s odvolacími námietkami dodáva nasledovné.

15. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

16. Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

17. Podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

18. Podľa § 62 ods.5 Zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

19. Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

20. Podľa § 78 ods. 3 Zákona o rodine pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

21. Ustanovenie § 230 C.s.p. určuje, že ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Ustanovenie § 121 C.m.p. upravuje možnosť zmeny rozsudku vo veciach (o.i.) výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých, a to aj bez návrhu. Hmotnoprávnou podmienkou toho, aby súd mohol o veci znova rozhodnúť je zmena pomerov. Znamená to, že okolnosti, z ktorých súd vychádzal v čase vyhlásenia posledného rozhodnutia sa zmenili v takej miere, že sa závažnejším spôsobom prejavujú v pomeroch účastníkov. Zmena pomerov môže byť odôvodnená okolnosťami na strane oprávnenej alebo povinnej osoby, pričom prejavíť sa môže aj objektívne vývojom životných nákladov. Zmena výšky výživného je možná najskôr od času, keď preukázateľne k zmene pomerov došlo.

22. Predpokladom na zmenu právoplatného rozhodnutia o výživnom je zmena pomerov podstatného (kvalifikovaného) rázu, v dôsledku ktorej je treba zmeniť aj výšku výživného. Zmena pomerov v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine je základnou a prvoradou skutočnosťou relevantnou pre posúdenie opodstatnenosti nároku osoby, dožadujúcej sa návrhom úpravy výživného. Za zmenu pomerov v zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine treba považovať podstatnú zmenu pomerov, či už na strane dieťaťa, alebo rodičov, na ktorých je odkázané výživou. Pri rozhodovaní o zmene výživného musí súd porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného ako v čase predchádzajúceho, tak i nového rozhodnutia, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. Pri posudzovaní zmenených pomerov je treba prihliadať ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Dôvodom pre zmenu vyživovacej povinnosti rodičov je len taká zmena pomerov, za ktorých bolo doposiaľ určené výživné, ktorá sa výrazným spôsobom prejaví v pomeroch účastníkov, ktorá dosahuje relevantnú intenzitu pre zmenu rozhodnutia.

23. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej argumentácii otca zdôrazňuje, že súd v konaní o úpravu výživného nemôže skúmať správnosť pôvodného rozsudku (ktorého výrokom sú účastníci a aj súd v zmysle § 228, § 230 C.s.p. viazaní), ale musí sa dôsledne zaoberať otázkou, či sa podstatne zmenili okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie v budúcnosti splatného výživného. Zmenu pomerov v zmysle ust. § 121 C.m.p., § 78 ods.1 Zákona o rodine je treba definovať ako stav odlišný od stavu, ktorý bol rozhodujúci pri predchádzajúcom rozhodovaní. Je treba uviesť, že súd prvej inštancie sa tomuto posúdeniu v napadnutom rozhodnutí dôsledne venoval a pokiaľ následne dospel k záveru, že na strane rodičov maloletých detí nezistil podstatnú zmenu pomerov (príjem oboch rodičov je v porovnateľný s ich príjmom v čase posledného súdneho rozhodnutia, manželka otca bola aj v čase posledného súdneho rozhodnutia na rodičovskej dovolenke, príjem rodiny otca bol ale navýšený o nájom dosahovaný z nehnuteľnosti vo vlastníctve manželky otca) odôvodňujúcu zníženie vyživovacej povinnosti otca, s týmto záverom sa odvolací súd s odkazom na podrobné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie plne stotožňuje. Za podstatnú zmenu pomerov nie je možné posúdiť ani pribudnutie ďalšej vyživovacej povinnosti otca k maloletému synovi O.i, nar. XX.XX.XXXX, keď táto skutočnosť nemôže byť sama osebe dôvodom pre zníženie vyživovacej povinnosti otca. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a aj odvolací súd nerozporuje právo otca na súkromný život a rodinu, avšak toto právo musí vyvažovať v kontexte práva maloletých detí na uspokojovanie ich odôvodnených potrieb súvisiacich so zdravým a harmonickým vývojom ich osobnosti, v neprospech ktorých nie je možné pričítať pribudnutie ďalšej vyživovacej povinnosti otcovi. V danej veci bolo navyše vykonaným dokazovaním na strane maloletých detí, na ktorých uspokojovanie potrieb sa otec okrem výživného inak nepodieľa, zistené zvýšenie ich nákladov súvisiace so štúdiom E. na strednej škole, prechodom maloletého C. na druhý stupeň základnej školy a zdravotnými problémami detí (E. nosí zubný strojček a okuliare, trpí astmou stredného stupňa s nutnosťou užívania špeciálnych liekov, obaja chlapci navštevujú logopédov pre dyslexiu a dysgrafiú, B. diagnostikovali problémy so štítnou žľazou, má atopický ekzém a dlhodobý problém s kolenami). V kontexte uvedeného bola aj ďalšia argumentácia otca poukazujúceho na zmenu pomerov súvisiacu s obedmi pre deti zadarmo bez akéhokoľvek skutkového a právneho významu (táto úprava v čase rozhodovania odvolacieho súdu neplatí a aj v čase jej platnosti sa nevzťahovala na deti študujúce na strednej škole), keďže sa nejednalo o zmenu výrazne sa prejavujúcu v pomeroch dvoch mladších maloletých detí.

24. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie neprihliadol na argumentáciu otca, ktorý s odkazom na označené rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolacom konaní poukazoval na ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti spolu, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20 % až 30 % z jeho čistého príjmu. V nadväznosti na princíp právnej istoty (§ 2 C.m.p., čl. 2 C.s.p.), podľa ktorého

môže každý legitímne očakávať, že jeho spor (vec) bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít zdôrazňuje, že za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít treba považovať predovšetkým: a/ rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983) pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou, b/ rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), c/ rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili (prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali), d/ rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít (Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie), v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor. Otcom označené rozhodnutia Krajského súdu v Trnave nemožno zadefinovať ako rozhodnutia spadajúce pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, na ktoré by mal odvolací súd v nadväznosti na čl.2 C.s.p. prihliadať, resp. odôvodniť odklon od týchto záverov. V tejto súvislosti však považuje odvolací súd za potrebné konštatovať, že v rozhodovacej praxi Krajského súdu v Bratislave, pri rozhodovaní o vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom odkázaným na nich výživou, je prihliadané na konkrétne skutkové a právne osobitosti každého prejednávaného prípadu, pri posudzovaní ktorých nie je rozhodujúcou zásada na ktorú poukazuje otec, že „výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti spolu, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20 % až 30 % z jeho čistého príjmu“.

25. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že právny názor Krajského súdu Trnave prezentovaný vo viacerých rozhodnutiach, na ktoré poukazuje otec, by v prejednávanej veci znamenal zníženie vyživovacej povinnosti otca na maloleté deti bez splnenia hmotnoprávneho predpokladu pre zmenu posledného súdneho rozhodnutia zakotvený v § 78 ods.1 Zákona o rodine, t.j. existencie podstatnej zmeny pomerov za ktorých bolo doposiaľ výživné od otca na maloleté deti určené.

26. Na základe uvedeného rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.2 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

27. Podľa § 52 C.m.p. žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

28. Podľa § 55 C.m.p. súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

29. V konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku je priznanie nároku na náhradu trov konania výnimočné, keď tento procesný predpis normuje všeobecné pravidlo o náhrade trov, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Z daného pravidla existujú v zásade dve výnimky, a to § 53 C.m.p., ktorý priznáva v taxatívne stanovených prípadoch nárok na náhradu trov konania podľa zásady úspechu za kumulatívneho splnenia podmienky, že to možno spravodlivo požadovať, a § 55 C.m.p., ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, a to aj mimo konaní vymenovaných v § 53 C.m.p. Aj v prípade, že by boli splnené podmienky podľa § 53 C.m.p. alebo § 55 C.m.p., je ponechané na vôľu účastníka, či si takýto nárok na náhradu trov konania uplatní alebo nie. Pokiaľ príde k uplatneniu nároku na náhradu trov konania, je vhodné aj v záujme toho, kto si nárok na náhradu trov konania uplatňuje, odôvodniť, prečo možno nárok na náhradu trov konania spravodlivo požadovať, ak ide o konanie podľa § 53 C.m.p. alebo je to v súlade s § 55 C.m.p. s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

30. V posudzovanej veci návrh na rozhodnutie v otázke trov konania podľa § 55 C.m.p. podala matka v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu otca argumentujúc tým, že opakované konanie bolo iniciované otcom dva mesiace po rozhodnutí odvolacieho súdu v poslednom konaní vo veciach výživného na maloleté deti. Odvolací súd k tejto námietke konštatuje, že otec podaním návrhu na začatie konania v

danej veci realizoval svoje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR a jeho postup nie je možné v otázke trov konania subsumovať pod ust. § 55 C.m.p.. Na základe uvedeného o trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 C.m.p. v spojení s § 262 ods.1, § 396 ods.1 C.s.p..

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).